

soner, hvis økonomiske Forhold ikke tillade dem at betale det for højere Pengehjælpssatser nødvendige Kontingent, eller som af en eller anden Grund ikke ere særlig interesserede i at opnaa Ret til højere Pengehjælp, kunne blive Medlemmer af Kassen for et beskedent Kontingent og derigennem skaffe sig og Børn fri Lægehjælp og Sygehusbehandling.

Efter sin Natur bør Retten til Pengehjælp ikke være Genstand for Overdragelse eller Retsforfølgning. Udvalget har anset det for rettest, at der i Loven optages en udtrykkelig Bestemmelse herom.

(Se Mindretalsbetænkning nedenfor).

Til § 18.

Efter den nuværende Affattelse af Paragraffen kan det være tvivlsomt, om Bestemmelsen kun gaar ud paa at fritage Sygekasserne for Pligt til at yde Sygehjælp i de første 6 Uger af Medlemstiden, eller om den tillige sigter til at fritage Sygekasserne for at yde Sygehjælp for Sygdomme, der ere opstaaede i de første 6 Uger af Medlemstiden, selv om Sygdommene faa Varighed udover denne Tidsgrænse.

Da Udvalget formener, at Resultatet af den førstnævnte Fortolkning, der hidtil har været benyttet i Praksis, bør foretrækkes, har man foreslaaet, at Bestemmelsen affattes saaledes, at den kun udelukker Sygehjælp i de første 6 Uger af Medlemstiden.

Til § 19.

Den i 1ste Stykke foretagne Ændring er kun af redaktionel Natur. Derimod er der ved den foreslaaede Ændring i 2det Stykke tilsigtet en betydningsfuld Forandring i de bestaaende Forhold.

Efter den nugældende Bestemmelse kan der kun meddeles en Sygekasse Fritagelse for at yde Lægehjælp, og Fritagelsen kan kun tilstaaes, naar saadan Hjælp ikke kan sikres paa passende Vilkaar. Ved den foreslaaede Ændring er Bestemmelsen udvidet i to Retninger, dels saaledes, at Fritagelsen tillige kan omfatte Sygehus Hjælp, dels saaledes, at Fritagelsen ikke blot skal kunne meddeles, naar Hjælpen ikke kan sikres paa passende Vilkaar, men tillige, naar Udgifterne til Lægehjælp og Sygehusbehandling ikke staa i passende Forhold til Kassens økonomiske Stilling.

Forinden Fritagelse for at yde Lægehjælp meddeles, har man anset det for naturligt, at der gives det i Forslaget under § 24 b. omhandlede Raad til Afgørelse af Tvistigheder mellem Sygekasser og Læger Adgang til at fremkomme med en Udtalelse i Sagen.

Til § 20.

Da der efter Udvalgets Formening ikke bør være andre Betingelser for et Tyendes Ret til Pengehjælp end saadanne, som gælde for andre Medlemmer, har man foreslaaet, at Bestemmelsen i den nugældende Sygekasselovs § 20, Punkt 3, udgaar.

Det af Udvalget saaledes indtagne Standpunkt staar i Forbindelse med, at man har foreslaaet, at der i Lovens § 22 skal optages en Bestemmelse om, at Medlemmer, der under Sygdom oppebære fuld eller delvis Indtægt (herunder ogsaa indbefattet Tyende), skulle give Afkald paa en forholdsmæssig Del af Pengehjælpen. Da det maa anses som naturligt, at der overfor Medlemmer, der ikke have Krav paa samme Sygehjælp som Kassens øvrige Medlemmer, stilles ringere Fordringer fra Kassens Side, er der som nyt Punkt 3 i nærværende Paragraf optaget en Bestemmelse om, at det kan tillades Kasserne at fastsætte lavere Kontingent for saadanne Medlemmer.

Det har ved den hidtil gældende Bestemmelse i Punkt 5 været tilladt Sygekasserne at undlade at yde Pengehjælp for veneriske Sygdomme. Udvalget har imidlertid anset det for rettest at ophæve Fritagelsen for at yde Pengehjælp under de nævnte Sygdomstilfælde, idet Sygekassernes Undladelse af at yde saadan Hjælp vil kunne hindre Bekæmpelsen af disse Sygdomme. Man har derhos foreslaaet, at Pengehjælp under Sygdom, der skyldes Slagsmaal, kun kan bortfalde, naar vedkommende Medlem selv har foranlediget Slagsmaalet. Derimod har Udvalget ikke ment at burde stille Forslag om Ophævelse af Sygekassernes Ret til at undlade at yde Pengehjælp